

naznaniti. Obresti ali činžev ne tirja zavarovavnica večjih kakor navadnih. Ako bi se primerilo, da bi deležnik ne mogel posojila verniti, se mu ni nobene škode bati. Kolikor mu je zavarovavnica posodila, toliko mu bo o svojem času od šume odtegnila, za katero je zavarovan.

6. Ker se pa v dosmertne zavarovavnice more lahko vsak, kterege stanú kolj, zapisati in se one ravnajo po potrebah in razmerah deležnikov, pa so tudi s svojo glavnico (Stammfond) porok za vse, kar prevzamejo, se morejo v nje vkladati veliki in majhni kapitali. S tem so pa kaj kaj koristne.

Posebno dobro zaležejo majhni kapitali na obresti naloženi. Kdor ima velike kapitale, ima tudi priložnost, jih urno in marsikako tako obrniti, da mu po mogočosti dobre obresti donašajo; kdor ima pa le majhen kapital, mu ni tako lahko mogoče, ga urno in varno z dobrim dobičkom kam naložiti.

Utégnil bi kdo reči, da tudi hranilnice (Sparkasse) majhne kapitale naberajo in celemu ljudstvu, obertnijstvu, kmetijstvu itd. z njimi pomagajo, in da so posebno one, ktere ljudi k varčnosti nagibajo. — Res je, da tako delajo in hvala njih dobrotljivemu ravnanju! Ako pa pomislimo, da tistega, kateri kaj vloží, hranilnica nikakor ne sili, koliko mora danes, koliko pa jutro va-njo vložiti itd., in ako dalje pomislimo, da imajo hranilnice druge namene, moramo tudi veljati dati, da se hranilnice od dosmertnih zavarovavnic zlo zlo razločijo. Kdor je deležnik dosmertne zavarovavnice, je prisiljen, neprenehoma varčen biti.

7. Dosmertne zavarovavnice so nam še po smerti dobrotnice.

Poglejmo le, kako se mnogim očetom godí. Naj imajo še tako dobro voljo, naj so še tako skerbni, vendar se dostikrat ne morejo iz tega sveta ločiti z mirnim sercom, da so svoje ljube, če ne v boljem pa vsaj v takem stanu zapustili, da jim je mogoče živeti.

Koliko je družin, ktere treši smert njihnega rednika z verha sreče v grozno, neizrečeno revšino, ker jim je z njegovim življenjem tudi edini vir življenja ugasnil! — In kako težko se more duša tacega očeta od njega ločiti, kateri se zavé, v kakošni revšini zapusti svoje ljube!

Da bi take misli vsacega očeta spodbodle, nemudoma poskerbeti, da otme svoje otroke revšine, ko sam ne bo mogel več za-nje skerbeti! Dosmertno zavarovanje — in sopet dosmertno zavarovanje je po takem edini pomoček, našim dragim srečno prihodnost pripraviti. Dosmertne zavarovavnice začnejo pomagati, ko mi ne moremo več.

Ko smo ob kratkem razložili koristnost zavarovavnic, je treba še na vprašanje odgovoriti: kako je mogoče té koristnosti se udeležiti?

Prav kratko se dá na to odgovoriti.

Kdor spozná koristnost dosmertnih zavarovavnic, bo želel se njih udeležiti, in to tem več, čem več se bo njih koristnosti prepričal.

Ker pa razne zavarovavnice niso enako osnovane in se tudi po svojih pravilih med sabo bolj ali menj ločijo, se mora slednji deležnik najpred podučiti, kako mu je mogoče h kaki zavarovavnici pristopiti in kdaj ga bo ona hotla zapisati. Zavoljo tega naj bere pravila tiste zavarovavnice, ktera se mu najbolj ugodna zdí in kateri bo plačila, ki ji grejó, odrajtovati mogel.

Te zavarovavnice imajo v vseh deželah še posebne opravnike in vsakemu opravniku je naročeno, ljudi podučevati, kateri želé o tej ali uni reči podučeni biti.

Unidan smo povedali, da je v Terstu taka dosmertna asekuracija, in da za krajusko deželo je opravnik gospod Terpin, tergovec v Ljubljani. Danes povemo na dalje, da se je tudi na Dunaju napravila taka velika asekuracija pod imenom „Anker“, ktera si je v kratkem času pridobila

dobro ime in veliko deležnikov. Nemško ime „Anker“ se pravi po naše sidro ali maček, kakoršnega mornarji rabijo na morju, da z njim barko vstavijo in tako rekoč priklenejo, ko ga tû ali tam v morje veržejo. Tako je barka varna v sredi morja. Po tem izgledu je posneto tudi ime dosmertne asekuracije „Anker“ imenovane, ker daje svojim deležnikom varnost v človeškem življenju, da se njim ali njihovim ni potreb in nadlog bati.

Naturoznanske reči.

Luna in rastljinstvo.

Naši spredniki so veliko verjeli v moč lune do rastljinstva. Marsikter vertnar se je ravnal pri svojih delih le po luni. Dandanašnji je to zlo drugač; sedanji vertnarji še celó dostikrat ne vedó, ali je luna v prvem ali v drugem krajcu. Gotovo so naši spredniki luni preveliko moč pripisovali: dan današnji pa tudi ne ravnamo prav, ako mislimo, da nima luna celó nobene moči do rastljinstva. Profesor Piazzzi Smyth je na Tenerifi nove astronomične skušnje zvedil, ktere so med drugimi važnimi prigodki pokazale, da luna v raznih časih nekoliko gorkote daje.

Po dolgih preiskavah je nek drug učen mož, gospod J. P. Harrison naravno postavo zasledil, da je koj po prvem krajcu večidel več toplote, kakor malo pred krajcom, in da je ravno tako tudi srednja toplota drugi dan po prvem krajcu zmirom večja kakor tretji dan pred krajcom. C. Fulbrook je čez sedem let pridnega opazovanja zvedil, da po luninem teku se vselej ravná tudi to, da več ali menj dežuje.

Vse to ne bo nobenemu se neverjetno zdelo, da odtok in natok morja se tudi po luni ravná.

Če je tedaj vse to res, mora luna tudi do rastljinstva svojo moč imeti; tudi je že samo po sebi lahko verjeti, da lunina svetloba ne more biti brez vse moči do rastljinstva.

Iz potne bisage.

Prijazni dopisi do strica Bercka Dragana v Verbovcu.

XV. Pismo.

Dragi stric!

Iz Krajnske gore sva šla s prijateljem Miloslavom nazaj proti Ljubljani. Memo gredé sva obiskala veličastni slap Peričnik. Tukaj sta nas počakala Miloslavov brat in Miloslavova svakinja. Ta slap je gosp. Levičnik spet tako lepo popisal, da za moje pero nič ne ostane. Poglejte toraj „Novice“ leta 1856, stran 82, in bodete imeli celi njegov obraz. Dolgo smo se sončili in krepčali pri tem lepem slapu. Čeravno nisem ném za takošne narurne prikazni, mi je vendar ljubša tiho tekoča rečica, kakor šumeč in doneč slap. Jaz ne morem terpeti ne šuma ne hruma, ker celó večkrat misli pretere. Zato nisem prijatelj pokanja z biči, katerih pokanje bi lahko možgane presekalo, žvižganja lokomotiva, ropotanja kovaških kladev itd. Kdor ni mojih misli, naj bere spis slikara Bronzina „dei rumori“, — in prepričal se bode, da sta šum in hrum nekaj neprijetnega.

Ložej pa še takošen hrup prenašam, kakor hrum in šum, kterege nekteri delajo dan današnji z dobrimi deli po časnikih. Vsaka dobra trohica, ktero je kdo na oltar keršanske ljubezni položil, vsaka dobra besedica, ktero je kdo izgovoril, že pisanja željne roke raztrobijo po vseh časnikih. Slavni Hammer je iz arabskega lepo prislovico prestavil, ktero naj bi današnji svet slobodno zapomnil:

„Thust du das Gute, so wirf es in's Meer,
Weiss es der Fisch nicht, so weiss es der Herr.“

To je po naše:

Storiš le kaj dobrega, verzi v morjé,
Ak ribi ni znano, Gospod vendar vé.

Vendar, kje so takošni junaki v devetnajstem stoletju? Zato pa tudi dobre dela imajo tako malo blagoslova božjega, ker dobronik že pred, ko je kaj dobrega storil, ima v glavi Ciceronove besede: *Laetus sum laudari a laudato viro* — to je: Radujem se nad hvalo, ki mi jo poje hvaljen mož. —

Ko smo slap bili zapustili in peš proti Mojstrani šli, se gospa Miloslavova svakinja meni pridruži in reče: „Gospod Dragan! Brala sem že večkrat od Vas novél; zakaj jih več ne pišete? mé uboge ženske najdemo premalo berila v „Novicah“.

„Draga gospa!“ ji odgovorim, „pisal sem pred 20 letmi tudi takošne reči; nekoliko jih je bilo tiskanih v nemških in slovanskih časopisih; tudi spoznam dobro, da so novele, „panis et circences“, po slovenski „kava in cukur“ ženskega spola; ali človek nima glave in volje za vse. Tudi tega okusa nikdar ne bōdem hvalil v novelah, kterege današnji dan najdemo v povestih francozkih in nemških novelistov. Novela mora biti novost, to že ime reče; novost pa mora biti resnica, ne pa fabula ali basen, drugači nihče ne verjame, da bi se res bila zgodila. Najlepše novele je spisal *Boccaccio*. Njegove novele so večidel mikavne kombinacije redkih razmer življenja — na dolgo izpeljane in samostalne anekdote. Novela mora tudi imeti нравno jedro in vzeta biti iz praktičnega življenja. Kdor v noveli ne najde praktičnih, znanih obrazov, ga povest ne zaunema. Nekteri naših pisateljev so začeli se poskušati tudi v novelah, al večidel manjka povesti — djanja. Vaša želja, draga moja gospa! je pravična, da se premalo skerbi za izobražene Slovence; zato tudi jaz želim, da bi se našel domač pisatelj, kateri bi izdaval povestno biblioteko“.

„Brez ženskega spola ne bode duh slovenski nikdar v izobraženih slovenskih družinah se ukoreninil, in ta spol, današnji dan navajen zabavnega berila francozkih in nemških romanov, ni zadovoljen samo z berilom „Novic“, kjer se piše za hišnega gospodarja, za učenega izsledovatelja, kjer se ohranjuje basniški zakladi naroda in tudi se streže našim politikarjem, zlasti dan današnji, ko je politika kolo, okoli kterege se vse suče, in sta gospod in kmet politikarja. V ženski naturi leži, le kaj takošnega brati, s čemur ni treba si dosti glave ubijati, akoravno celó *Hegel* dá veljati, da ženski spol doseže že z osemnajstim letom zrelost uma, mož pa ne pred osemindvajsetim. Vendar je ženski um prav tanko zmerjen, kar je *Stvarnik* spet prav modro storil, ker *Vé* morete v svojem poklicu več s sercom, kakor z duhom delati“.

Možaka sta naji med tem došla in ko sta čula slednje besede najinega pogovora, sta bila prav zadovoljna. Na *Dovjem* smo se vsedli na voz in derdrali čez *Javornik* nazaj v *Bled*, kjer smo obedovali, potem pa čez *Radljevo* spet v *Kranj* k ljubeznjivemu bratu *Miloslavovemu*. Tukaj sem se prav po domače čutil. Če se more kdo, kateri še ni zgubil naravnosti serca, prav po domače vesti, kakor med svojimi, mu prav dobro dé. Nič mi ni bolj zoperno, kakor tista reč, katero *Nemec* imenuje „fadede *Gespreiztheit*“, mi pa „neslana šopirnost in puhla košatost“. Pogovori v tej družini so lepi v materinskem jeziku, in milo je poslušati, posebno iz otročjih ust kako sladko jim tečejo slovenski glasi.

Kranj je že staro mesto, vendar ni najstarejše na *Kranjskem*, kakor *Kranjci* pravijo. Že *Valvazor* piše, da v mestu stoji grad z imenom „*Kieselstein*“, in da mu je „diesen Namen der genannte Stein zugeeignet, anmerkt: sowohl das Schloss, als die ganze Stadt aus lauter *Kieselsteinen* ist gebaut, auch der volle Grund von dergleichen Stein gelegt“.

In *Valvazor* ima prav. To izpeljavo tudi poterjujejo jezikoslovci, ali, kakor se nekemu horvatskemu profesorju ljubi, jih imenovati: „jezikodrobci“. O ti hor-

vatski profesor! tebi zeleni pes iz glave gleda. — Na *Štajarskem* imamo že natisnjene monografije najmanjših mestic in teržičev, celó naš dragi *Verbovec* je že našel svojega historika.

Koliko listin, monografij in kronik pa še hranuje *štajersko zgodovinsko društvo*! V *Ljubljani* poznam poštenega in za zgodovino vsega unetega moža; al da je svoje celo življenje porabil za spisovanje imen papežev, danskih in škandinavskih kraljev itd., namesto, da bi raje vso svojo moč posvetil domači zgodovini — je vendar poseben *capricio*. Kar on spisuje, že imamo v polni meri. Poznamo učenega sina *kranjskega mesta*, prof. *Bradaška*, kateri so v *lanskem zagrebškem programu* svojo izverstno moč za zgodovinopisje pokazali — upamo od njihovega domoljubja, da bodo tudi za zgodovino rojstvenega mesta skerbili. Domačemu sinu se vendar ne bode takošna godila, kakoršna se je *Valvazorju*, kateri piše: „*Die Krainburger haben zwar unterschiedliche Freiheiten und schöne Privilegien, aber dabei einen grossen Unlust oder Abgunst, Jemanden diesselbigen zu verständigen.*“

Valvazor toži še dalje: da je sam prosil in po dobrih prijateljih, da je „*Stadt-Richterju*“ pisal, posebnega posla v *Kranj* poslal, pa vendar nikdar ne odgovora dobil. Piše tudi, da je svojega pisarja do mestnega župana poslal, pa družega ni opravil, kakor da je odgovor dobil: „*Sie hatten zwar schöne Privilegien, wollens aber Niemanden zeigen.*“ Zato se *Valvazor* še dalje pritožuje: „*Aber diese guten Leute (i. e. Krainburger) führen hierum eine besondere Manier; dürften ihre Privilegien lieber den Schaben und Motten, weder einem Authori communiciren.*“

Slednjič še *Valvazor* mestnemu županu na vest govori: „*Ob solches aber ein solcher Stadtrichter vor Gott könne verantworten, lass ich dahingestellt sein, (glej des „hochlöblichen Herzogthums Krain topographisch-historische Beschreibung, neuntes Buch, str. 112).*“

Dragi stric, Vi iz te *Valvazorjeve* tožbe vidite, da je *kranjski župan* pred 200 leti ravno takošen bil, kakoršen naš *verbovski Mihael Bedakovič*, kateri tudi nobenemu izsledovatelju starih reči ni dal pogledati v nekdanje *verbovske pravice*.

Valvazor dalje piše: „*Wie man geschrieben 1311 hat allhie zu Cräinburg Herr Diepold von Stein, ein braver Rittersmann, den Herrn Balthasar von Landpreis, einen gleichfalls ruhmbenahmten Ritter in einem Turnier um's Leben gebracht und damit selbigem ganzen Geschlecht, dessen dieser der Letzte war, den Garaus gemacht.*“ To mi je pač prav „braver *Rittersmann*“; ali nisem imel prav, ko sem se nad tistim „*Ritterswesen*“ jezil?

Leta 1554 in 1557 je bila v *Kranji* strašna kuga; ravno tako 1579, da so vsi sodniki in drugi šribarji v *Ljubljano* pobegnili, ali z aktami vred ali brez akt — *Valvazor* ne piše. „*Rückstände*“ so gotovo v *Kranji* pustili.

Leta 1668 „*liess das Feuer seinen Grimm über diese Stadt aus*“, in leta 1660 je cesar *Leopold* v *Kranji* spal. Pa spet leta 1811 je strašni požar pokončal celo mesto.

Še nekaj, ljubi stric, Vam moram povedati iz starih časov *kranjskega mesta*. Ali so nekdanj tudi *Kranjci* imeli svojo tiskarnico ali kaj, tega se ne upam za gotovo terditi, — to pa je gotovo, da pred 58 leti so prišle v starem pravopisu v *Kranji* pri *Ignaciu Kremžarju* pesmi na dan pod naslovom „*Štiri pare kratkočasnih novih pesmi od Pavla Knobelna skovane inu Kraincam za spomin dane.*“ Vodnik je kratko kritiko z lastno roko na enem iztisu tajistih spisal zoper té pesmi nekdanjega *kranjskega ljudskega učitelja*, rekši:

Bukve jiz *Krajna*
Polne dr. . . . ;
Nikar ne zdéli ga,
Pusti mu celiga!

Po ti kritiki se jaz ne bom dalje spušal v pretres teh pesem; vendar pa Vam hočem iz ene bolj estetične pesme, kateri se pravi „Za pustni dan“ nekoliko verstic za pokušnjo dati, da se bote smejali, pa tudi sami sodili, ali se ne kujejo tudi še dan današnji take godčevske, kakor jih je koval Knobel leta 1801. Čujte jo:

Bas pravi: bum, bum, bum,
Gosle: didl, didl, di,
Citrar: nej vštimal bom:
Cink, cink — jih podi,
Pišu prav: dudl, dudl, du,
Guba: ha, h'ha, ha!
Micka rajala bo,
Haha, ha, ha, ha!

Tud mater župani
Je prišla v noge,
Katere je lani
Storila dolgé —
Prav hočem plesati,
Sim volna ko vúsk,
Kdor me 'če pelati,
Bo storil odpustk.

Že Micka jen Jaka
Se sučeta vkrog,
Matiče prov skaka,
Nu trobi v svoj rog;
Ta čotast se suče,
Anca drobentí —
Ta krevul se luče
Za njo, jen puhti.

Te male tud žgače,
Se mešajo vmes,
Vse kinka vse skače,
Vse cikne na ples;
Še oča ta stari
Je želo dobil,
Vže gleda po pari,
De b' se obrnil.

To imate, dragi stric! imenitniše zgodbe starega Kranja. Najslavniša zgodba novega časa, ktera je vredna, da se z zlatimi čerkami zapiše v kroniko kranjskega mesta, je ponovljenje veličastvene mestne farne cerkve v gotiškem slogu. Kar so njihovi očetje zakrivili, ko so leta 1579 za Jernejem Knäfelnom potegnili, to so popravili pobožni unuci. Perva slava gré visokočastljivemu bivšemu pastirju, sedanjemu ljubljanskemu general-vikarju gosp. A. Kosu, druga pa pobožnim in vernim faranom kranjske fare.

Tukaj so se spet odlikovali sami domači umetniki: véliki oltar je delo slavnega Murnika, prižnica od veleumnega Tomca. Gotiški nastavki križopotnih tabel od pridnega Götzel-na. Tudi oltarne slike so od domačih umetnikov, Egartnerja in Lajera. Natančniši popis prepuščam kranjskim pisateljem.

Zapustivši Kranj z najslajšimi čuti sem se podal v Ljubljano. Memo gredé sem obiskal v Šent-Vidu, ali kakor na srenjski tabli stoji: „Šent-Vedu“ slavnega pesnika „Zvonikarjeve“. Našel sem ga ravno v vertu pod košatim listnim šotorom prebirati Miklošičevo „Vergleichende Grammatik“. Ni Vam umetne slovenske pesmice, ktera bi se tako hitro obnarodila in ime pesnikovo Slovencom tako prikupila bila, kakor Potočnikova „Zvonikarjeva“. Beseda in viža iz glave in serca pesnikovega ste enako krasne. Bog ga živi še mnogo let! Slednjega januarja je doveršil 60. leto; pa dobrovoljni možak terdno nosi svoje leta; zakaj nam že tako dolgo ni nobene take ali enake zapel? Da Vam, dragi stric, tudi še njegovo osebnost popišem, ker vem, da Vi kaj na Goethejeve verstice porajtate:

„Volk und Knecht und Ueberwinder
Sie gestehen zu jeder Zeit:
Höchstes Glück der Erdenkinder
Sei nur die Persönlichkeit“.

Vam moram povedati, da je naš slavni pesnik in grammatikar srednje postave, pošteno rejen, zdravega duha in blagega serca.

Iz Šent-Vida so kola derdrate nazaj v Ljubljano, središče mojega potovanja.

Bog Vam daj dobro, ljubi stric. Ves Vaš Vicko.

Slovensko slovstvo.

Krivica za krivico. Povest iz časa ruske cesarice Katarine II. Nekoliko po nemškem izdelal Fr. Malavašič. V Ljubljani 1859. V založbi in naprodaj pri Henriku Ničmanu, bukvozezu na starem tergu.

Te dni je prišla v našem jeziku spet ena tistih knjižic na dan, ktera se noče šopiriti kot „velikansko“ slovensko delo, ampak pohlevno stopi na dan z edinim namenom: v

čednem in gladkem jeziku, kakoršnega piše naš že veliko let dobro znani in izurjeni slovenski pisatelj, gosp. Franc Malavašič, našemu narodu podati mikavno berilo in tako naše slovstvo pomnožiti z bukvicami, katerih res še nimamo preveč. Posneta je povestica, ktero imajo v Rusii še v dobrem spominu in s ktero si že dostikrat krajšajo dolge zimske večere, iz časa rusovske carice Katarine II. Na 61 straneh zanimuje od konca do kraja svojega bravca, kateri, obljubimo vam, ne bo bukvic iz rok položil, da bi ne rekel, da so res kratkočasno berilo. — Natis iz Mili-cove tiskarnice je prav čeden, papir pa tako močen, da cela fara lahko bukve pregibuje in dobro bojo sterpele sto in sto perstov.

Ozir po domovini.

Solčavske planine na Štajarskem.

„Rad hodim na hribe,
Na sterme goré;
In više ko pridem,
Tem ljubše mi je.“

J. Hašnik.

Bilo je v nedeljo 19. vélikega serpana leta 1855, ko sem se podal z dvema tovaršoma na pot v Solčavo, ali, kakor pravijo „v Žovceboh“ (Sulzbach). Ni še pošiljala zarja svojih rudečorumenih žarkov v line mestnih poslopij, ko smo zapustili — Celje. Romali smo po véliki cesti veselega serca, in komaj smo dospéli blizo Žavca, je že pregnal beli dan černo noč in razsvetljevalo je juterno solnce livade in hribe. Moško stopamo naprej; o poldne jo primahamo v Mozirje. Tam se okrepečamo za daljni pot. — Vidili smo lepi samostan „Nazaret“ na prijaznem griču, kterege dereča Savina obteka, v solnčni svitlobi se lesketati. Prišli smo potem memo Ročice in sv. Frančiška na Stražah. Ker pa ni moj namen popisovati, kraje gornje savinske doline in vsega priobčiti, kar se nam je na dalje pripetilo na popotovanji do Solčave, samo povem, da nismo šli v Luče naravnost skoz Lubno, ampak čez Gornji grad, kjer smo obiskali nekega prijatelja.

Dan se je že nagnil in ostali smo v Gornjem gradu čez noč. Kajti pa je Gornji grad (Oberburg) precej znamenit, naj tudi nekoliko povem o njem. Gornji grad je terg na potoku „Dréta“ med visokimi gorami, 6 milj od Celja; ima c. k. okrajn vrad in dekanijo, prostorno grajščino in okoli 660 prebivavcov. Tukajšna cerkev je veličanska; sozidal jo je Anadej grof Attems, ljubljanski škof med leti 1754 in 1761. Grajščina pa je bila nekdanj benediktinska opatija in potlej stolica ljubljanskih škofov. Ustanovila sta samostan oglejski patrijarh in blagi Teobald Kager leta 1140, ki je daroval celo svoje posestev v ta namen. 20 opatov je imel samostan do 1460. leta. V tem času pa je odločil cesar Miroslav IV. gornjegraški samostan za ustanovljenje ljubljanskega škofijstva, ktero se je res utemeljilo 11. oktobra 1463. leta. Odsihmal je ostal škofovski sedež tū do 1783. leta.

Razvaline starodavnega „Gornjega gradu“ stojé na bližnjem sternem predhribju Menine imenovanem, s ktere se odpira krasen razgled. Slovenski jezik je tū kaj lep in še precej čist.

Drugi dan smo se zgodaj podali čez planine v Luče. Luče so prijazno selo z lepo farno cerkvo in eno podružnico in „podfaro“, kakor pravijo, z imenom „Podvolek“. Tū sedaj nismo vedili, na ktero stran bi se podali: ali bi šli na „Planinšek“, ali pa skoz „Iglo“. Ker je pa tovarš R. bil slabih nog in si ni upal na planine, sva se tudi midva z Jurjem z njim skoz Iglo podala, kajti „tres faciunt collegium“. Znano nam pa tudi prav ni bilo, da se ložje čez gore „Desko“ in „Korošco“ na „Ojtrico“ pride, kakor od une, solčavske strani. Koračili smo toraj prek Savine, ki nam je šumljala bistro nasproti na Iglo. Komaj smo šli pol ure, smo jo že vidili pred nami.